

ANNE K. JOY

Ascunde-mă de Crăciun!

Seria *Magia Crăciunului:*

Ciocolată, dragoste și Crăciun	Iubește-mă sub fulgi de neal!
Cu dragoste, Moș Crăciun	Un mariaj de Crăciun
Sărută-mă sub vâsc!	O vacanță imprevizibilă
Răpește-mă de Crăciun!	Ascunde-mă de Crăciun!
Un Crăciun cu bucluc	O iubire în decembrie

EDITURA OLGA

Ploiești, 2019

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JOY, ANNE K.

Ascunde-mă de Crăciun! / Anne K. Joy. – Ploiești :

Editura OLGA, 2019

ISBN 978-606-94864-1-2

821.135.1

Credit imagine: www.dreamstime.com - (c) Vladans

www.123rf.com - (c) inides

Editura OLGA

Email: annekjoy@annekjoy.ro

<https://www.annekjoy.ro>

© **Editura OLGA, 2019**

Toate drepturile rezervate.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiere, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al editorului este strict interzisă!

Spiritul sărbătorilor de iarnă
poate încălzi și o inimă de gheață.

CAPITOLUL 1

Vladimir

România, 2019

Trag de un bagaj mic de mână. N-am venit să petrec mult timp în țară. Doar la o lună se rezumă concediul meu după mulți ani de studiu și muncă. Privesc în jur. Oamenii sunt agitați. Așa arată un aeroport în fiecare zi. Unii se grăbesc să ajungă într-o altă zonă a țării sau a lumii, alții se tem de zbor sau au emoții pentru că urmează să întâlnească oameni dragi.

Fac stânga brusc. N-am mai fost de mult timp în acest aeroport, dar mă simt ca acasă, ca și când aş cunoaște fiecare cotlon. De fapt, nu este deloc așa. Fiecare unitate are stilul ei.

Câțiva stau la o masă și beau cafea. Îmi doresc și eu una, iar când iau decizia să mă opresc și să-mi comand o cafea amară, cu putere mă izbesc de un trup. Lovitura mă trezește brusc la realitate. Îmi ia câteva secunde ca să mă dezmeticesc din ceea ce tocmai s-a petrecut. Îmi dau jos ochelarii de soare. În fața mea, o tânără cu bucle aurii, talie subțire, picioare zvelte, ten alb aproape ca omătul și ochi albaștri, se chinuia să-și ștergă cămașa albă. Cineva îi întinsese niște șervețele cu care să-și curețe excesul de cafea. Îmi privesc fugitiv costumul și realizez că mă pătasem și eu. Din fericire, cafeaua este doar caldă.

— Îmi pare rău, doamnă, i-am rostit pe un glas împăciuator.

Părea tânără, însă luam în calcul că sunt mari șanse să fie căsătorită. De regulă, nu e bine să numești „domnișoară” o femeie căsătorită. Se simte nedreptățită, poate ușor jignită. Situațiile de acest gen sunt de evitat și este sfatul pe care i-l dau oricărui bărbat.

— Domnișoară, m-a corectat apăsător.

La naiba! Greșisem.

Mi-am desprins mâna de pe bagaj și am luat șervețele curate de pe o masă aflată în apropiere.

— Regret incidentul, domnișoară. Eram distras și nu v-am văzut decât acum câteva zeci de secunde.

I-am întins bucațile de hârtie moale. Dacă nu intenționez să-mi iau vreo palmă de la tânăra irezistibilă, atunci era de preferat să-mi țin mâinile departe de trupul ei. Cum ar fi fost să-i ating abdomenul și chiar o parte din sâni, motivând că vreau să-i șterg petele de cafea?

— Destul de târziu, domnule. În fine.

A luat șervețelele, continuând să se curețe.

— Nici eu nu eram atentă. Priveam la nici nu mai știu ce. Uite cu ce m-am ales.

— Cu o cămașă de un alb impecabil pătată pe vecie cu cafea amară?

Am râs amândoi.

— Da. Din fericire, costumul tău este negru, însă cămașa de pe dedesubt cred că are de suferit.

Mi-am fluturat mâna prin aer.

— Este în regulă. O s-o înlocuiesc. Iar acum că mă gândesc mai bine, cred că îți rămân dator cu o cămașă nouă.

— Nu-i nevoie. Poate cu o cafea, a zis în schimb.

Și-a eliberat mâinile de șervețelele pătate de lichidul închis la culoare.

— Sigur că da. Ar fi o onoare pentru mine și m-ar face să mă simt mai puțin vinovat pentru ce s-a petrecut mai devreme.

Și-a umezit buzele roșiate, terminând prin a și-o mușca pe cea inferioară.

— Este o invitație?

Cu mâna stângă i-am făcut semn spre mesele de la cafeneaua în care ne aflam.

— Te rog, am zis.

Am lăsat-o pe ea să aleagă un loc, eu doar am urmat-o cărându-mi bagajul. Spre surprinderea mea, purta doar o geantă pe umăr. Asta mă făcea să cred că aștepta pe cineva, nu că urma să se urce într-un avion.

— Amară?

— Da, mi-a răspuns.

Am mers să comand personal două cafele amare, vrând să economisesc astfel timp. Apoi m-am întors la masă și m-am așezat în fața ei. Era al naibii de frumoasă și cel mai tare mă fermeca rușinea pe care o afișa uneori, fără să-și propună. Pur și simplu își muta privirea pentru câteva clipe și i se înroșeau obraji. Adoram eschivarea ei.

— Poftim, i-am spus, întinzându-i cafeaua.

— Îți mulțumesc. Sper ca pe aceasta să mă simt motivată să o consum înainte să se răcească sau să o vărs pe mine.

— Intuiesc că aștepti pe cineva și că nu mai ai stare. Greșesc?

— Deloc, a răspuns cu un oftat. Urăsc să aștept. În definitiv, există vreo ființă umană care să aștepte ceva sau pe cineva cu satisfacție?

— Depinde. Uneori e de preferat să aștepți, i-am răspuns cu calm.

Am luat o înghițitură mică din paharul meu cu cafea. Era fierbinte.

— Dar tu?

— Eu?

Eram surprins că mă întreba.

— M-am întors acasă. O să-mi petrec sărbătorile alături de familia mea.

— Îmi dau seama că nu vă vedeți prea des.

— Așa este. Dar asta nu cred că mai surprinde pe careva. Trăim vremuri zbuciumate, iar pentru bani sau pentru a ne urma un vis, suntem nevoiți să ne desprindem aripile și să zburăm departe de oamenii dragi. E un cost pe care ne obișnuim să-l plătim zi de zi.

Ea a dat aprobator din cap.

— Da, ai dreptate. Înainte, lucrurile erau mai simple, oamenii nu erau atât de complicați.

— Iartă-mi îndrăzneala, dar sper că nu te rețin.

— Nu, nu, a negat cu iușime. Avionul cu care vine logodnicul meu are întârziere de o oră.

Fir-ar! Avea logodnic.

— Se mai întâmplă, am replicat. Pe când căsătoria?

— A noastră? a întrebat ca și când n-ar fi fost sigură de întrebarea mea.

— Cu siguranță nu a noastră, am glumit eu.

După câteva clipe de gândire și-a dat seama la ce mă refeream.

— Oh, iartă-mă! Urmează să ne căsătorim civil înainte de Crăciun, iar marele eveniment va avea loc în vară.

— Nu se putea tot acum?

— Nu. În plus, mai sunt o mulțime de detalii de pus la punct. Nu ne grăbim atât de tare, dar pe de altă parte s-a luat decizia să nu mai amânăm căsătoria civilă.

— Am înțeles, am șoptit eu, luând în calcul că poate o fi vorba de vreo sarcină.

Cel puțin sora mea, Olga Gutenmaher, indiscretă de fel, ar fi întrebat-o imediat dacă este însărcinată. Fără să-mi dau seama, amintindu-mi de ea, am zâmbit.

— De ce zâmbești?

— Fără motiv, am răspuns, ridicând o mână în aer. Mi-am amintit de cineva. Povestește-mi despre voi. Desigur, dacă dorești și nu ți se pare că-ți pătrund prea tare în intimitate.

Îmi plăcea să vorbesc cu ea. Mă simțeam în largul meu cu o străină pe care o cunoșteam de doar câteva minute. Și totuși, aveam senzația că era ceva mai mult decât îmi puteam imagina.

— Nu sunt multe de zis, a răspuns, sorbind din cafea. Ne știm de câțiva ani. E bărbatul ideal și o să ne căsătorim.

— Impresionant!

Tonul îmi era sec.

Străina m-a privit cu ochi mari, lăsându-mă să mă pierd în albastrul lor intens.

— Ești ironic?

— Puțin. Pentru o femeie aflată în pragul căsătoriei cu marea ei iubire, hmm... nu ești prea convingătoare. Pari mai degrabă forțată de împrejurări.

Și-a dat ochii peste cap.

— Poate că este un alt soi de dragoste, a spus. Habar nu am. Cert este că Valentin este cea mai bună alegere pentru mine.

— Alegere, am repetat încet. Alegerea cui, căci nu pare să fie a ta?

Era deplasat să-i adresez întrebări atât de intime, dar nu mă puteam abține. Și-a strâns buzele, formând o linie fină. Răspunsul ei mă purta în trecutul îndepărtat, într-o perioadă pe care o dădusem uitării, la fel și pe cea care-mi pricinuisese o durere nemărginită. Ochiul străineii îmi amintea amenințător de Amina, prietena mea din copilărie, cea despre care se spunea că într-o zi va fi soția mea. Părinții o ziceau mai în glumă, mai în serios, dar nici nouă nu ne displăcuseră vorbele lor.

— Este un logodnic perfect și va fi un soț dincolo de orice așteptare. Sunt sigură.

— Scuză-mă, dar ne cunoaștem?

Îi ignoram vorbele. Pentru o clipă aveam o fărâșă de speranță că străina era Amina mea. Și dacă era, doar ochii o dădeau de gol. Trecuseră peste cincisprezece ani de când o văzusem ultima oară, iar pe atunci eram copii.

— Nu. Adică, nu cred.

— N-am apucat nici măcar să facem cunoștință înainte să te invit la o cafea. Vladimir Gutenmaher, m-am prezentat eu primul, întinzându-mi mâna peste masă.

Străina mi-a răspuns cu o strânsoare nu tocmai încrezătoare. Își mijise ochii. Eram sigur că își repeta în gând numele meu.

— Brega, a replicat. Brega Amina.

Subit ne-am desprins mâinile, ca și când ne-am fi atins de ceva încins.

— Amina?

— Vladimir?

Ne-am privit îndelung, nevenindu-ne a crede că destinul ne adusese din nou împreună, așezați la aceeași masă, în vreme ce tații noștri se dușmăneau încă.

— Măi să fie! am exclamat la unison.

Se citea pe chipurile noastre că nu știam dacă să plecăm sau să rămânem să discutăm ca niște adulți.

— Au trecut mulți ani de când ne-am văzut ultima dată.

— De când tatăl tău a decis să vă mutați în capitală, i-am replicat.

Nu intenționez să fiu acid.

— A fost o decizie bună.

— Sunt convins că ați reușit să vă îmbogățiți. Tatăl tău a fost dintotdeauna ambițios, iar când și-a propus ceva, nu s-a lăsat până nu i-a reușit.

Amina a confirmat prin aplecarea capului.

— Dar vouă? Vouă cum v-a mers?

— Extraordinar de bine, am mințit.

În realitate, tata a ajuns în pragul depresiei atunci când și-a dat seama că tipografia se duce de râpă. Fusesse afacerea pornită împreună cu domnul Brega, tatăl Aminei. Cu greu a luat decizia să o închidă și să se angajeze pe unde a apucat pentru a ne putea întreține. Au fost ani de tensiune, de teamă că viețile ni s-ar putea năruși într-o clipită. Atunci mi-am jurat să învăț, să lupt pentru a ajunge cât de sus pot.

— Mă bucur pentru voi.

— Nu asta s-ar zice după tonul tău, Amina.

— Chiar mă bucur că nu v-a mers rău, a insistat ea.

Atâta tot că mă simt stânjenită de situația asta.

— Nu e vina ta, nici a mea. Noi eram copii. Adulții de atunci au greșit, deci ei să se rușineze.

Amina și-a privit ceasul de la mână. Era primul semn că se pregătea să plece.

— Ar trebui să merg, a zis apoi.

Era în zadar să mă opun. M-am ridicat de la masă de îndată ce a făcut-o ea. Ne-am luat și paharele cu cafea.

— Sper că ți-a trecut supărarea pentru că ți-am pătat hainele, Amina.

— E în regulă, mi-a replicat cu un zâmbet dulce în colțul buzelor.

Ne-am oprit din mers. Îmi doream ca timpul să stea și el pe loc, odată cu noi.

— Mi-a părut bine să te revăd, Amina. Te asigur că a fost pură coincidență și sper ca tatăl tău să nu se arate deranjat de întâlnirea noastră.

Mă întrebam dacă intenționa să-i spună, dar asta era strict problema lor.

— Și mie, a spus ea. Cine știe, poate o să ne mai vedem. Se pare că lumea nu este suficient de mare pentru ca două persoane să se poată evita.

— Într-adevăr. Deși, uneori putem să ne aflăm la câțiva pași distanță și să nu ne vedem.

Ar fi fost politicos să le transmit salutări părinților ei, însă le-aș fi stricat sfârșitul de an. Cu siguranță nu erau interesați să audă de vreun membru al familiei Gutenmaher.

I-am întins mâna și i-am strâns-o cordial atunci când mi-a răspuns la salut.

— Îți doresc toate cele bune, Amina.

— Și eu ție.

Un surâs blând mi s-a așezat pe buze.

— Eu chiar îmi doresc să-ți fie bine, am repetat eu. De aceea, îți cer să te gândești mai mult înainte să te căsătorești cu Valentin sau cum ai spus că se numește.

Amina și-a retras cu repeziciune mâna.

— Nu neg că este bărbatul ideal, am completat, însă nu-l iubești. Nu vorbești despre el ca o femeie îndrăgostită, ci ca una forțată să-l ia de soț. Dacă este atât de perfect, atunci cred că fiecare dintre voi merită să fie iubit și fericit.

Și-a clătinat vehement capul.

— Îți mulțumesc pentru sfat, dar nu am nevoie de el. Atât eu, cât și Valentin suntem fericiți că ne-am găsit.

Am ridicat din umeri.

— Dacă tu zici...

Mi-am luat din nou bagajul și i-am urat rămas bun. La fel și ea. Întâlnirea ne lăsase cu un gust amar pe amândoi. Răscolise un trecut îngropat de ani și ani. Era un trecut de care nimeni nu mai avea nevoie și nici nu ne doream să-l aducem în prezent. Sau așa am crezut până am ajuns acasă... la sora mea.

Olga era agent imobiliar și încă din primul an de facultate muncise ca să se poată muta singură cu chirie. Cu timpul a reușit să obțină comisioane tot mai mari și să-și cumpere o casă aproape de București. Pe de altă parte, ai mei trăiau într-o garsonieră dintr-un orașel aflat la peste o sută de kilometri distanță de capitală, nedorind să accepte ajutorul nostru financiar. O profesoară de chimie și un mecanic nu-și permiteau mai mult decât atât. În schimb, erau mândri de mine și de sora mea. În următoarea lună intenționez să închiriez o mașină de la o cunoștință a Olgăi și să-i vizitez cât de des posibil.

— Vladimir! a strigat foarte tare, sărind de pe un picior pe altul de bucurie.

Apoi mi s-a aruncat în brațe.

— Nesăbuitule! Ar fi trebuit să mă lași să vin să te iau de la aeroport. Cu ce ai ajuns până aici?

— Cu un taxi. I-am dat adresa de la biroul tău.

— Asta nu te scuză pentru că m-ai refuzat să vin la aeroport.

— Mda... sigur. Mai lipsea să-mi pui și numele pe o hârtie în caz că nu te recunoșteam. Fii serioasă, Olga! Știi că mă pot descurca singur.

— Da, da. Dar îmi era dor de tine și muream de nerăbdare să te văd.

Sora mea mi-a strâns obrajii între degete.

— Dumnezeu! Parcă ai fi mătușa Smaranda. Doar ea obișnuia să ne strângă mereu de obraji.

Olga a râs.

— Stai liniștit că și acum ar face la fel dacă am fi lângă ea.

— Nu-mi fac griji deloc. În plus, văd că tu i-ai moștenit talentul de a mă sâcăi.

A devenit serioasă. Și-a dat părul șaten deschis pe spate, totodată și-a înălțat nasul în aer. Făcea pe aroganta cu mine.

— Deci, ce mi-ai adus bun?

— Câteva cutii cu bomboane de ciocolată.

De această dată a strâmbat din nas.

— Meritam mai mult, nu crezi?

— Pentru ele am avut grijă să fac un drum special până în Belgia, în ideea de a-ți aduce ce-i mai bun și să te văd mulțumită.

Olga s-a ridicat pe vârfuri și m-a sărutat apăsător pe obrazul proaspăt ras.

— Ești cel mai bun frate. Te ador, nu uita, dar nici nu te încrede în asta în fiecare moment al vieții tale. Sunt clipe când îmi vine să te strâng de gât.

— Păcat că nu pot să spun același lucru despre tine.

Olga a făcut ochii mari, arătându-și splendoarea verdelui de smarald. A luat o agendă de pe biroul ei și a început să mă lovească peste braț.

— Vrei să spui că nu sunt cea mai bună soră din Univers?

— N-am zis asta.

— Dar ai încercat, m-a certat ea. Meriți tot ce e mai rău, Vladimir Gutenmaher!

— Tocmai de asta te-am primit pe tine ca soră în viața mea.

Noi doi obișnuiam să ne tachinăm mult. Cert era că în ciuda cuvintelor pe care ni le aruncam, eram cei mai buni prieteni. În fapt, Olga era cea mai bună soră.

— Ești îngrozitor! O să mă faci să plâng.

Am strâns-o tare în brațe.

— Prefăcuto!

— Eh, da! Dar ai văzut că mi-a ieșit? m-a întrebat ea, foindu-se fericită la pieptul meu. Ce zici să scoți o cutie de ciocolată din bagajul tău, iar eu să cer să ni se aducă niște cafea.

— Am băut deja una în aeroport.

Olga și-a arcuit sprâncenele.

— Oare de ce simt că ai ceva să-mi spui?

A făcut câțiva pași în spate, apoi m-a analizat din cap și până în picioare.

— Nici nu îți poți imagina. Mă întreb dacă ești dispusă să ascuți.

— La naiba! a exclamat ea. Aici miros parfum de femeie. Ai venit cu vreo iubită? Urmează să mi-o prezinți? Și da, poate să stea la mine, în caz că te pregăteai să mă întreb asta.

Am oftat adânc.

— N-ai ghicit nimic. Mă rog, aproape nimic, Olga. Da, este vorba de o femeie. Și încă ce femeie!

Sora mea a înghițit în sec.

— Crezi că ar trebui să mă așez înainte să-mi povestești?

— Da. O să-ți scot două cutii cu bomboane. N-aș vrea să-ți scadă prea tare glicemia după ce o să auzi ce am de spus.

Ea s-a grăbit să dea ocol biroului și să se așeze pe scaun.

— Am mari emoții, Vladimir. Simt că ceva este în neregulă.

— Pentru că așa și este.

CAPITOLUL 2

Amina

Mă tulburase întâlnirea cu Vladimir. Încă mai tremuram din fiecare încheietură când Valentin Kulev m-a sărutat pe obraz.

— Îți mulțumesc că ai venit, a zis el. Totuși, nu trebuia să faci acest efort. Am întârziat.

— Este în regulă, i-am replicat. Am pierdut vremea pe aici și am băut o cafea. Nici nu știu când a zburat timpul de când am ajuns în aeroport.

— Sau ți-ai vărsat cafeaua pe tine, așa spune mai degrabă.

Valentin a zâmbit cu un colț al buzelor. Și-a mutat bagajul în mâna stângă, iar cu dreapta m-a prins de a mea. Tandrețurile noastre erau extrem de limitate pentru epoca în care trăiam. Ne țineam de mâini, ne sărutam scurt pe obraji sau pe buze. În rest, Valentin mă respecta întru totul. Nu știu cum se face, dar înțelesese că sunt genul de fată care ar vrea să se căsătorească virgină. Sub nicio formă nu-mi impusesem una ca asta, așa cum nu-mi impuneam să mă culc cu logodnicul meu.

Adevărul era vizibil, doar noi refuzam să-i dăm glas: eram aproape fără de cusur din punct de vedere fizic, însă nu era suficient pentru a ne atrage reciproc și să facem sex. Cu siguranță el apela la alte femei, fără a se da de gol în

vreun fel. Și eu aș fi apelat la alți bărbați, dacă aș fi găsit măcar unul care să-mi sucească mințile.

— Lasă cafeaua! Mă cunoști doar cât de neîndemânatică sunt. Mai bine îmi spui cum a fost zborul.

— Pe scurt, cu mici turbulențe, dar mă bucur că m-am întors acasă. Îmi era dor să te revăd.

— Serios?

— Da.

— Și mie, i-am zis.

Nu mințeam. Îmi era dor să-l revăd, dar ca pe oricare alt amic pe care nu îl mai văzusem de o săptămână.

M-a sărutat pe frunte.

— Ce fac ai tăi?

Involuntar mi-am dat ochii peste cap.

— Tata cu politica lui, iar mama cu magazinul de bijuterii. Sunt nerăbdători să te vadă.

După ce tata s-a retras din afacerea cu tatăl lui Vladimir, o tipografie deschisă într-un orașel, încă de dinainte să ne naștem noi, a intrat în politică, ocupând de la un an la altul funcții tot mai importante. Bani i-au luat mințile. Își dorea să prospere, să își umple conturile mai ușor decât trăgând din greu și în zadar într-o mică tipografie. Ulterior, a ajutat-o pe mama să-și deschidă un magazin în care să comercializeze bijuterii aduse din afara țării. Odată cu trecerea anilor, nici ea nu s-a lăsat mai prejos, ci anual a crescut cifra de afaceri, iar dintr-un magazin de mici dimensiuni, a ajuns să deschidă alte câteva în capitală și să-și creeze propriile bijuterii.

— Și eu abia aștept să-i văd.

— Mâine seară ești invitatul lor la cină. M-au rugat să îți transmit asta.

— Sau te-au forțat, a glumit el.

— Poți să o numești și așa, i-am răspuns tot sub formă de glumă.

Am părăsit aeroportul râzând, deși pe dinăuntru numai de răs nu-mi ardea. În minte aveam doar amintirea lui Vladimir Gutenmaher, amintire cu care nu îmi era ușor să trăiesc.

Ajunși în parcare, i-am înmânat cheile lui Valentin de la Range Rover-ul său. De profesie era dealer auto. Cumpăra flote de autoturisme, apoi le vindea în propriile lui locații din țară.

— Vrei să luăm masa în oraș? m-a întrebat după ce ne-am ocupat locurile în mașină.

— Sigur, de ce nu?

Ne-am întors în București și l-am lăsat pe el să aleagă restaurantul. S-a decis la unul în care mai cinasem de multe ori pe parcursul ultimelor luni, de când se și deschisese. Nu era de mirare că veneam des, mai ales pentru că proprietara era Bianca Rodos, o prietenă de-a noastră. Am găsit-o și pe ea aici. Deși nu avea nici cea mai mică legătură cu gastronomia, un restaurant i se păruse o idee bună de afacere.

— Valentin! l-a strigat cu glasul ei pisicos, apoi i s-a aruncat în brațe.

Se dădea la el, dar la naiba dacă puteam să fiu geloasă. Mai presus de orice conta faptul că eu eram aleasa lui, că eu urma să fiu în câteva săptămâni doamna Kulev.

— Bianca, ce surpriză să te întâlnim, i-a replicat sec.

— Ați venit să luați masa împreună?

— Credeam că este evident, i-a răspuns Valentin.

Abia acum am avut parte de privirea Biancăi.

— Vai! a exclamat șocată. Ce s-a întâmplat cu cămașa ta?

Mi-am fluturat mâna în aer.

— Din neatenție mi-am vărsat cafeaua pe mine.

— Vrei să văd dacă am ceva haine de schimb prin mașină?

Era politicoasă.

— Nu. Nu cred că îi pasă cuiva de o cămașă.

— Ai dreptate. V-ar deranja dacă stau cu voi la masă?

N-am apucat să mănânc pe ziua de astăzi.

Eu și Valentin am făcut schimb de priviri.

— Desigur că poți, i-am răspuns.

Am căutat o masă, ne-am așezat și am dat comandă.

Până am primit supele a durat foarte puțin. Abia dacă a apucat să scoată Valentin câteva vorbe despre călătoria lui în Marea Britanie în scop de afaceri. Înainte de a mânca, Bianca ne-a cerut să așteptăm puțin. Și-a luat telefonul mobil în mână, apoi a început să fotografieze fiecare bol cu supă. Mie mi-a luat puțin să-mi dau seama pentru ce anume le fotografia. Valentin s-a încruntat, apoi a întrebat fără cuvinte ce naiba a fost asta.

— Pentru Instagram, i-a răspuns Bianca, înțelegându-i clar expresia de pe chip.

— E pe bune?

— Da. Dacă nu aș posta des fotografii cu mine și cu ce mănânc, cum crezi că aș putea să am atâția urmăritori? Apropo, ar trebui să mă urmărești și tu. Amina o face deja.

— Totuși, ai fotografiat și preparatele noastre, nu doar ce mănânci tu.

— Firesc. E bine să am poze de rezervă în caz că într-o zi sunt prea ocupată ca să mănânc.

Eu chicoteam pe ascuns.

— Măi să fie! a zis Valentin, surprins de punctul în care ajunsese ca civilizație. Mi se pare că ai prea mult timp liber, Bia.

Ea a pufnit.

— Chiar deloc. De aici plec la o ședință de masaj și alte tratamente de înfrumusețare. Abia diseară termin cu ce am de făcut la salon.

Logodnicul meu mă privea disperat. Fără alte cuvinte, a considerat de cuviință să mâncăm. Puteam să-i văd în ochi mulțumirea că eu eram diferită față de fetele de bani gata din oraș.

La salată și friptură, povestea s-a repetat, însă fără comentarii. Bianca s-a rezumat la supă, felul următor cerând să-i fie dus înapoi la bucătărie. Între timp a luat desertul pe care doar l-a fotografiat din câteva poziții.

— E vreunul dintre voi interesat de ceva dulce?

Eu i-am făcut repede semn că nu. Mă simțeam sătulă. Nu puteam să-mi termin nici măcar friptura. Și Valentin a refuzat-o de îndată. Deși nu a mâncat, Bia, cum o mai alintam noi, a rămas până la sfârșitul mesei de prânz. Apoi, ea a pornit spre salonul de înfrumusețare, noi spre reprezentanța auto Kulov din capitală.

— Am de lăsat câteva documente și pliante la birou, m-a asigurat Valentin.

I-am aprobat prin câteva mișcări scurte ale capului.

— Îmi era dor de aglomerația din oraș, a spus la un moment dat, spărgând tăcerea apăsătoare.

— Mie nu. Uneori aș vrea să scap de ea și pentru câteva minute.

Valentin a zâmbit timid.

— O să se întâmple în curând și asta.

După căsătoria civilă intenționam să plecăm din oraș pentru câteva zile. Închiriasse o casă lângă Brașov. Poate pentru el se anunța a fi un fel de concediu liniștit. Eu îmi doream mai mult decât atât. Nu știu... să fugim pur și simplu. Nimeni și nimic n-ar fi trebuit să mă poată împiedica să fug fie și de una singură. Totuși, nu era deloc așa.

— Valentin!

— Da.

— Crezi că ne grăbim cu căsătoria noastră?

Răspunsul lui a venit cu întârziere.

— Nu.

— Dar crezi că ne potrivim?

— Da.

Însă nu argumenta.

— Ce te face să crezi asta? l-am întrebat.

— Simplul fapt că nu ne certăm. Ne-am certat vreodată până acum?

— Nu, am recunoscut.

— Vezi? Exact despre asta vorbeam, Amina. Noi doi ne înțelegem prea bine ca să avem vreun motiv de dispută.

Dar pentru mine era un argument banal. În orice cuplu de tineri îndrăgostiți ar trebui să existe și certuri.

— Da... Poate că ai dreptate.

— Spune-mi cum stăm cu pregătirile, mi-a cerut el, vrând să închidă acel subiect.

— Destul de bine. Uneori mi se pare că mai sunt multe de pus la punct, alteori cred că suntem aproape gata și că doar trebuie să mai așteptăm marele eveniment.

Oare urma să fim fericiți? m-am întrebat în gând. Sigur, de ce nu? mi-am și răspuns. Valentin era un bărbat bun. Mi se părea imposibil să mă dezamăgească vreodată.

Respectul pe care mi-l arăta, mă făcea să cred cu tărie că mariajul nostru avea să dureze pentru întreaga viață.

I-am povestit în mare despre cum merg pregătirile, asta până când am ajuns la reprezentanță.

— Mergi cu mine? m-a întrebat el.

— Hmm... Mai bine nu. Durează mult?

— Nu. Doar să las ce am zis. Oricum o să convoc o sedință pentru mâine dimineață. Aș vrea ca directorul adjunct să se uite peste documente și să-și formeze o părere până atunci.

Valentin își dorea să depășească granițele țării. Avea în plan ca anul viitor să-și deschidă un sediu în Marea Britanie, deși era destul de riscant. Totuși, cunoscându-l ca fiind o persoană calculată și ambițioasă, nu mă temeam în privința realizării acestui vis.

— Vrei să te duc undeva anume? m-a întrebat cu blândețe după ce s-a întors la mașină.

— Nu. Mă poți lăsa acasă.

— Am după-amiaza liberă, Amina. De ce să nu mergem la cinema?

Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet.

— Am zis eu altceva? l-am întrebat ca și când ideea mi-ar fi aparținut.

Mall-ul se afla la cel mult doi kilometri distanță. Am ajuns ușor, însă mai greu a fost să găsim un loc de parcare. Fiind perioada sărbătorilor, era mai aglomerat decât în restul anului. Oamenii au tendința de a cheltui mai mult, în ideea de a le da o stare interioară pozitivă.

Valentin a cumpărat apă și popcorn, eu am ales un film de Crăciun. Biletele le-a luat tot el, deși am insistat să mă lase pe mine.

— E de datoria mea ca bărbat, Amina, mi-a replicat el, închizându-mi astfel gura.

Până la urmă, o fărâmbă de dreptate tot avea. Nu eu îl invitaseam la cinema, ci el pe mine. Am intrat în sală, ne-am ocupat locurile pentru care aveam bilete și am așteptat să înceapă filmul. Nici la început, nici pe parcursul celor două ore și jumătate petrecute în sala de cinema, Valentin nu a încercat să se apropie de mine. În schimb, doi tineri aflați în spatele nostru la două rânduri distanță, n-au încetat să se giugiulească. Puteam să bag mâna în foc că au făcut și sex după zgomotele pe care le-au scos.

După ce s-a încheiat filmul, am coborât în parcare subterană, iar de acolo, Valentin m-a dus direct acasă.

CAPITOLUL 3

Vladimir

— Despre cine este vorba? m-a întrebăt nerăbdătoare.

Am mai păstrat suspansul pentru câteva secunde. Tăceam, plimbându-mă prin biroul ei. Într-un final mi-am adunat cuvintele și m-am așezat pe scaun.

— Amina Brega.

— Cine?!?

— Amina Brega. Aceași la care te gândești în aceste momente.

Olga mă privea cu ochii ei mari și încântători.

— Dacă află tata... Nu, deci te dezmoștenește fără să clipească.

— Am treizeci și unu de ani, Olga. Sunt pe propriile mele picioare.

— Ai și tu dreptate. Totuși, nu o să-i convină că tu și ființa respectivă ați călcat pe același kilometru pătrat.

Sora mea s-a întins și a luat o bomboană de ciocolată. A savurat-o, apoi și-a mai luat una.

— După ce mănânc ceva dulce, mă calmez pur și simplu. Parcă dracu a intrat sub duș și a devenit alb, mi-a replicat amuzată. Mă rog, partea bună, dragul meu, este că doar ai văzut-o și că apoi v-ați ocolit.

Am tras aer în piept și mi-am clătinat încet capul.

— Nu neapărat.

— Cum? Cum adică? Ce vrei să spui?

— Că n-am știut de la bun început cine era. Ea ieșea din cafenea. Eu mă uitam într-o parte, Amina în cealaltă, iar așa ne-am izbit unul de celălalt. Am vărsat cafea pe amândoi.

— Incredibil! a exclamat Olga. Deci v-ați și atins?

A mai luat o bomboană. Ca și data trecută, am lăsat-o să o mănânce în liniște.

— Tatei nu o să-i convină, Vlad.

— Știu. Dar dacă eu nu-i spun, atunci cine o s-o facă? Cumva tu?

Câteva fracțiuni de secundă a rămas nemișcată.

— Doamne ferește! Eu? Niciodată, te asigur. N-aș vrea să te scoată din testament.

— Am treizeci și unu de ani, i-am reamintit.

Olga și-a închis ochii și a respirat adânc de câteva ori.

— Povestește-mi în continuare, te rog. V-ați lovit, ai privit-o, ai văzut cine era femeia dezgustătoare, probabil cu multă acnee și riduri adânci, apoi ai plecat, nu?

— Nu. În plus, nu arată deloc cum ai descris-o tu. Iar dacă ai fi fost bărbat, mai ales în situația mea, te-ai fi rugat să fie singură și disponibilă. Dacă înțelegi ce vreau să zic.

Buzele i s-au întredeschis larg.

— Vladimir Gutenmaher!

— Da, i-am răspuns cu un zâmbet nevinovat pe chip.

— Spune-mi imediat ce ai făcut! Îți ordon!

— Am invitat-o la o cafea.

Olga s-a rezemat iute de spătarul scaunului. Făcea exerciții de respirat.

— Ia o bomboană, i-am recomandat eu. Te va calma mai repede decât amărătețile tale de respirații învățate la te miri ce cursuri.

— Yoga, a zis ea. Am văzut odată un filmuleț pe Youtube și de acolo am învățat trucul. Dar lasă șiretlicurile, Vladimir. Dacă află tata ce nenorocire ai făcut...

— Mă dezmoștenește, am completat cu repeziciune.

— Dar știu, ai treizeci și unu de ani, a zis sora mea pe un ton ironic. Stai! Stai numai să audă și o să vezi tu.

— De la cine să audă? Știm doar noi doi, Olga.

A căutat să se calmeze, luând o altă bomboană. Adora cutiile cu bomboane de ciocolată în care una nu avea aceeași aromă, culoare sau textură cu cealaltă. O numea simplu și cu plăcere, diversitate.

— Continuă, a propus după ce s-a relaxat. V-ai lovit, i-ai cerut scuze, ai invitat-o la cafea, dar nu cumva te-a refuzat? Doar asta te mai poate salva de la o nenorocire, Vladimir.

— Nu.

— Nu, ce?

— Nu m-a refuzat. Ca niște oameni normali ne-am așezat la o masă, am cumpărat cafea pentru amândoi și am stat de vorbă.

Olga și-a sprijinit capul în palmă, iar mâna rămasă liberă a ridicat-o, iar astfel mi-a cerut să fac liniște pentru câteva clipe. Apoi a făcut niște semne pe care i le-am tradus într-un cuvânt:

— Dezmoștenire.

— Treizeci și unu, a deschis ea gura într-un final. Dar tu știai cine era ea în acele momente?

— Nu. Am aflat ulterior.

— Asta te poate salva de cuvintele mânioase ale lui tata. Zic și eu, în caz că se află ceva despre acest incident nefericit. Ce ai făcut când ai aflat?

— Nimic. Am rămas și am mai schimbat câteva vorbe.

— Îhîm... Ca între niște vechi și buni amici.

Nu se putea abține să nu fie ironică.

— Nu o consider amica mea, Olga. Nu am uitat prin ce am trecut după ce tatăl ei s-a retras brusc din afacerea tipografiei. El era un stâlp important pentru noi. În plus, tata a suferit și din cauza schimbării de atitudine a celui mai bun prieten al său. L-a făcut să se simtă mic și fără vreun scop pe lumea asta. Mai presus de afacere a fost relația lor de prietenie bazată pe niște ani buni... mai bine de două decenii.

— Oamenii se mai schimbă, Vladimir. Tata ar fi trebuit să înțeleagă asta. Pe mine m-a durut că s-a lăsat atât de afectat, când avea o familie pe care să se bizuie, o familie de care să se și ocupe.

Olga devenise brusc serioasă.

— Ai dreptate.

— Oare? El ne-a pus mai prejos decât un prieten care l-a tras pe sfoară. Au urmat ani de depresii și de discuții aprinse în casa noastră, Vlad. Pentru cine? Pentru ce? Mama a avut de suferit, ea fiind nevoită să preia frâiele acestei familii. Tu ai avut de suferit și eu la fel, pentru că nu am putut să-l simțim prezent în calitate de tată. Mereu morocănos, posac sau beat.

Am respirat adânc, dar încet, fără a-i atrage atenția Olgăi.

— Fir-ar să fie! a exclamat cu năduf la sfârșit.

— Nu știam că ai simțit toate acestea.

— Și mult mai mult. Am fost frustrată de-a lungul copilăriei și adolescenței. De ce naiba crezi că am vrut să plec cât mai repede de acasă?

— Din același motiv ca și mine, i-am replicat scurt. Ca să nu mai fim o povară și ca să-i arătăm tatălui nostru că se poate să ajungi sus prin forțe proprii.

— Și ca să scap de discuțiile acelea interminabile, Vlad. Mă săturasem să-i aud certându-se, reproșându-și nimicuri și totodată să simt frecvent mirosul de alcool. Toate acestea pentru ce? Pentru marele domn politician Brega, în timp ce acesta se lăfăia în bani?

În sufletul Olgăi se adunase ranchiună. Nu puteam spune că nu era îndreptățită, ci dimpotrivă. Ce mă mâhnea era faptul că nu realizasem asta de la bun început. Poate că aș fi putut să o ajut să treacă mai ușor peste stările tatei.

— Cred că mai tare l-a durut faptul că a eșuat, că nu a putut să fie un exemplu pentru noi și totodată să ne susțină la studii.

De fiecare dată trebuise să învățăm mai mult pentru a ne păstra bursele, altfel riscam să fim obligați să ne întrerupem studiile.

— Tot nu îl scuză.

— Într-adevăr. Însă nici pe tine nu te ajută să porți ranchiuna asta. Nu poți să trăiești astfel la nesfârșit.

— Dacă până acum am putut... de ce să nu pot și în continuare?

Spre surprinderea mea, măhnită, Olga a închis cutia cu bomboane. Nu-i stătea în fire să o închidă înainte de a savura bucățile de ciocolată până la ultima.

— Te pot ajuta în vreun fel?

Și-a clătinat încet capul.

— Vreau să mergem acasă.

— Ai terminat treaba aici?

— Crezi că aș mai putea avea chef de ceva? mi-a răspuns ea tot cu o întrebare.

S-a ridicat în picioare, și-a luat paltonul din cuier, apoi l-a îmbrăcat.

— Mergem?

Îi dispăruse bucuria, iar asta mă întrista cumplit.

— Îmi place de sora mea cea zâmbăreață, i-am zis după ce m-am apropiat de ea.

— O să-mi revin.

— Promiți?

— Promit! a spus, dându-și ochii peste cap.

I-am oferit brațul meu și am părăsit clădirea.

— Să știi că Amina este la fel de nevinovată ca noi doi, Olga.

— Știu. Dar ce vrei să fac dacă nu mă pot abține să-i condamn întreaga familie? Lasă-mă până mâine și o să-mi dau singură seama că am reacționat prosteste. De fapt, sunt conștientă încă de pe acum, dar repet, este o chestie interioară, imposibil de explicat și de la care efectiv nu mă pot abține.

— Te înțeleg. Mă rog, așa cred sau sper.

Olga mi-a schițat un zâmbet. Era mai mult decât nimic.

— Știi că familia o obligă să se căsătorească?

Ajunseserăm în parcare în care își lăsase mașina.

— Astăzi conduc eu ca să-ți arăt drumul, a zis ea, făcând abstracție de la mărturisirea mea, dar de mâine o să-ți dau cheia. Nu cred că te va deranja să te angajezi în calitate de șofer personal.

— Sunt obișnuit, nu crezi?

Eu lucram ca pilot pentru un om de afaceri din Franța, aproape de granița cu Elveția. Oricând avea nevoie să ajungă rapid într-un loc, se putea baza pe mine. Pentru a putea pleca timp de o lună, trebuise să-l anunț cu jumătate de an înainte și să rog un coleg de încredere să-mi țină locul. Aparent, nimic greu de realizat.

— Deci, ce spuneai de căsătorie?

A așteptat să îmi pun bagajul în portbagaj, să ne ocupăm locurile din față și abia apoi să o aducă din nou pe Amina în discuție.

— Că este logodită și urmează să se căsătorească înainte de Crăciun. Doar civil, am subliniat într-un târziu, amintindu-mi acest detaliu.

Olga a scos un sunet gutural.

— Interesant și neinteresant deopotrivă. Ce te face să crezi că este obligată să îl ia pe individul ăsta drept soț? Ți-a zis cu gura ei?

— Nu, am recunoscut. Însă nu vorbește cu dragoste despre el. Apropo, Valentin se numește sau așa îmi amintesc eu.

— Asta nu mă face să o suspectez că nu îl iubește. Poate că nu ai fost tu atent la detaliile cu adevărat importante, cele trădătoare de amor.

Tonul îi era ironic.

A pornit motorul și ne-am urnit din loc.

— Nu mă înșel. Până ce și privirea îi era seacă, fără acea sclipire... știi tu. Doar spune că este bărbatul perfect, că nu are ce să îi reproșeze și că asta îi dă de înțeles că vor avea o viață bună împreună.

— Păcat că se mulțumește cu atât de puțin, a replicat sora mea.

— Deci îmi dai dreptate.

— Poate. Ideea este că nu mă surprinde deloc. Dacă îmi amintesc eu bine, pe vremea când părinții noștri colaborau...

— Îți amintești bine, i-am tăiat vorba cu asprime.

— Nici nu m-ai ascultat până la sfârșit, s-a plâns sora mea.

— Pentru că știi ce urma să spui. Voi ai să faci referire la gluma părinților noștri pe seama mea și a ei.

— Da. Visau ca voi doi să vă căsătoriți.

— Erau doar niște glume.

— Oare? Mă îndoiesc că nu s-ar fi ajuns acolo dacă relația dintre tata și Brega ar fi fost în continuare una de prietenie.

Semaforul s-a făcut roșu. Olga a frânat.

— Nu poți obliga două persoane să-și unească destinele.

— Hmm... Nu ziceai mai devreme că este obligată?

— Ba da, am răspuns.

— Ei, vezi? Deci se poate, dragul meu.

— Totuși, de ce naiba să-i faci asta propriului tău copil? Nu se presupune că îi vrei binele?

— Poate că așa se asigură Brega că fiica lui o va duce bine sau...

— Sau ce?

— Sau își asigură propriul spate. Ai idee cu ce se ocupă acest Valentin?

— Nu, însă nici nu cred că este un om de rând.

— Și uite așa descoperim de ce Brega îl vrea ca ginere.

Olga a lăsat liniștea să își facă loc între noi. Părea să mediteze. Aveam un presentiment că nu era de bine ce-i trecea prin cap. Totuși, n-am întrerupt-o din gândurile ei. Am lăsat-o să îmi spună singură ce gândea:

— Vladimir, știi ce idee am?

— Nu, dar miros că nu e de bine.

— Te contrazic. Cred că toți am avea de câștigat.

— Da? Prezintă-mi avantajele, te rog, i-am cerut eu.

— Simplu. Ea nu se căsătorește cu un bărbat pe care nu îl iubește, eu mă răzbun pe Brega, cineva îi face dreptate tatei și îi dă o lecție marelui politician că nu e bine să-ți faci planuri pe seama altuia.

— Nu sună nici rău, nici bine. Ce propui?

— Să o răpești pe Amina Brega.

Olga vorbise cu seninătate, ca și când mi-ar fi recomandat să fac ceva absolut firesc.

— Ai luat-o razna? Și ce naiba am eu de câștigat în toată ecuația asta?

— N-ai auzit? O salvezi pe prințesa din palatul de cleștar.

Mă lăsase fără cuvinte.